

BİNBİR ROMAN

Cilt: 7 - Sayı: 171 - 25 Kuruş

22 - Ağustos - Çarşamba - 1951

PATRON.. BU SİRDA
SEN DE ŞU ESMELE
MEŞGUL OLSAN HANI.
NİÇTE FENA.
OLMAZ..

HAYHAY.. BÖYLE İŞLERE
CAN FE
DA

PATRON
VAKIT KAY-
BETMİYOR.

MÜSAADENİZLE!

JAMAYKALI ADAM

AFERİN
DELİKANLI!!

TEŞEKKÜR
EDERİM E-
FENDİM..

ARTIK RAHAT-
ÇA YÜRÜTE-
BİLİRSİNİZ.

HESABIMA BİR PUHAN
KAYDEDİN.... SUSADIM
GELİN BİRŞEY İÇELİM

RAPPAL.. SENİN İÇİN
DE BİR NUMARA HA-
ZIRLADIM..

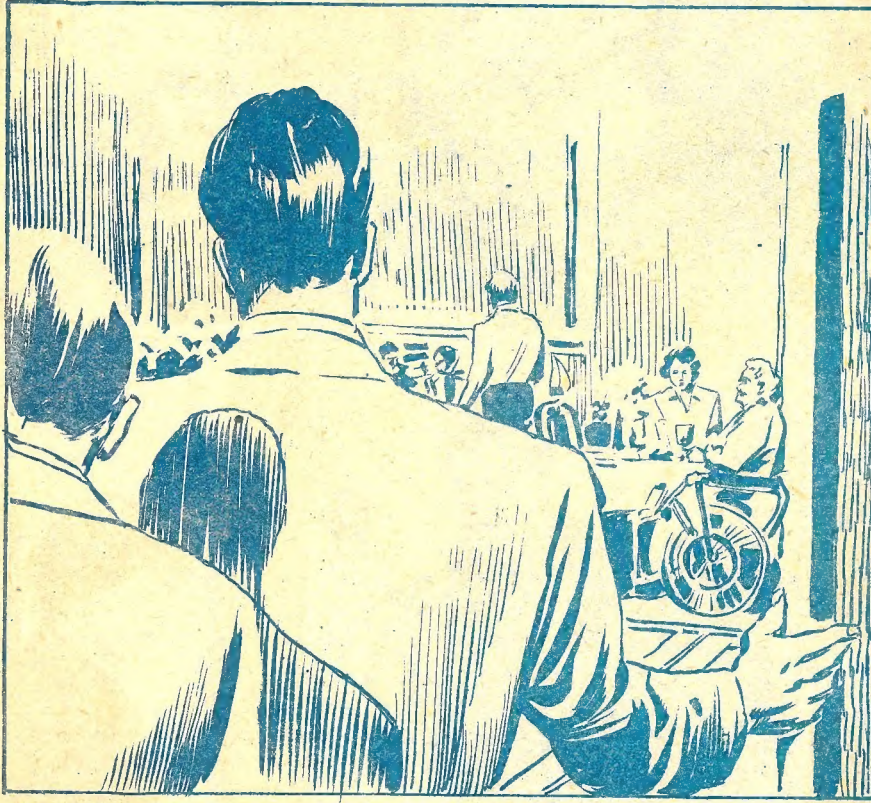

MARGRİT NEREYE
GİDİYOR?

KAMARASINA... MEN.
DİLİNİ ARAMAĞA... UNUT.
TUŞUNU SANIYOR

2/2

HALBUKİ DÜŞÜRDÜ. BEN
ALDIM. KAMARASINDAN DÖ-
NÜNCE TAKDIM EDERSİN
KONUŞMANIZA VESİLE OLUR.
ŞANSIN AÇIK OLSUN.. HAYDI
YEMEĞE..

GÜZEL KIZ
DEĞİL Mİ?

EYET!!

SENİNKİ GELDİ..
MÜSAİT BİR YÜ-
ZÜ VAR... HAYDI
BAKALIM..

İŞLER
NASIL?

TIKIRINDA..
MENDİLİ VERDİM.

ARKASI
VAR

171/
2

O zamanlar kaç yaşındaydım? On bir? On iki? Belki de on üç. Zira on üç yaşından evvel insanın aşkı ciddi olarak hissetmesi pek muhtemel değildir.

İlk aşkımın ne zaman başladığını bilmiyorsam bile nasıl başladığını gayet iyi hatırlıyorum. Teyzem akşam duası için kiliseye gittiği zamanlar onun odasına gitmeyi ve eskiden kalma kırık teriğini sakladığı çekmeceyi karıştırmayı pek severdim. Burası bir nevi müze gibiydi ve her açtığımda önceden görmediğim yeni bir şey keşfediyordum. O gün bir parça lâme dantelin ucuna takılmış minicik bir fildişi minyatür buldum.

İlk bakışta vuruldum. Minyatürdeki şekil çerçeveden ayrılıp bana doğru gelir gibiydi. Dünyanın en harikulâde mahlûkuydu, bu. Genç bir kız, bir konca değildi. Tamamen açmış nefis bir gül, taze bir kadındı. Yuvarlak bir yüzü, yarı aralık mütebessim dudakları, baygın bakışlı iri gözleri ve çukur bir çenesi vardı. Saçları çıplak omuzlarına dökülmüştü. Dolgun göğsüne ise, çizgilerini saklayacağı yere büsbütün meydana çıkaran beyaz, bürümcük gibi bir şey sarılmıştı.

Minyatürün üzerindeki tesirine bu gün bile şaşarım. Güzel kadın resmi çok görmüştüm. Ama bu başkaydı. Minyatürü dantelden ayırdım ve önce dudaklarıma sonra kalbime bastırdım. Tam o sırada merdivende teyzemin ayak sesini ve öksürüğünü işittim. Minyatürü hemen cebime attım ve çekmeceyi kapatıp pencerenin başına geçtim.

Teyzem içeriye girdi. Pek ihtiyardı, ama ihtiyarlığı kabul etmiyormuş gibi süslenir, yaşına yakışmayan şeyler giyerdi. Bu belki de hiç evlenmemiş olmasının neticesiydi. Güzelliğe ve doğruluğa eskiden beri meftun olan gönlüm, daha o yaştan teyzemin yaşına yakışmıyan bu gençlik iddialarından nefret ederdi. Çekmeceyi karıştırmayı ne kadar seviyorsam da ondan hiç hoşlanmazdım. Ama o beni pek severdi. Bu akşam da bana şeker getirmişti.

— «Al, bak sana ne getirdim,» diyerek uzattı.

Şekerler sıcaktan biraz erimişti. Sonra hâlâ gözümün önünden gitmiyen o ilâhi hayalden sonra teyzemin dişsiz ağzının boyası, kırışıklarının arasında pudralar görünen burusuk

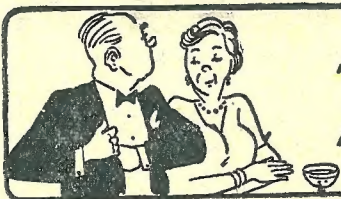
boynu, çenesindeki kıllar ve gözlerindeki sürmeler her zamankinden daha iğrenç görünmüştü bana. Oradan kaçmak ve minyatürdeki ilâhe ile baş başa kalmak istiyordum.

— «Şeker filân istemiyorum,» diyerek koşa koşa dışarıya çıktım.

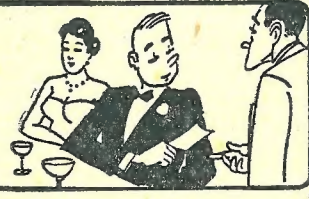
Üzerime gelen acayıplığı ben bile farkedemiyordum. Minyatürdeki kadından başka bir şey düşünemez olmuştum. Baktıkça onun da bana baktığını, bana gülümsediğini, beyaz, yarı çıplak göğsünün arzusuyla inip kalktığını görür gibi oluyordum. Minyatür yastığının altında duruyordu. Beni göreceğim de ayıplayacakmış gibi, artık daima temiz ve derli toplu olmağa çalışıyordum. Hatta fena şeyler düşünmekten bile çekinir olmuştum. Etrafımdakilere karşı ise sessiz ve lâkayttım. Be-

Benimle meşgul olmak isteyen akrabalarımı bile terslemeğe başlamıştım.

Davet

B elvedere ve Rif ailesi yeni taşınmışlardı ve orta yaş denen çağa gelmiş bulunun bu iki çift arasında henüz resmiyet havası vardı. Davet ve ikramlar daha ziyade ahabablığın bu devresinde yapıldığı için Rif'ler, gazeteci olan yetenleri tarafından kendilerine tiyatrodan bir loca bileti hediye edildiği zaman fırsatı nimet bildiler ve Belvedere'leri de piyaset seyre çağırma kararı aldılar.

Davet tabii olarak kabul edildi ve Pazar akşamı iki aile locadaki yerlerini aldılar. Hanımlar önde, beyler de arkada oturuyorlardı. Antraklardan birinde Bay Belvedere karısının kulağına eğilerek yavaşça: «Rif'lerin bizi buraya çağırma kibarlıklarına mukabil ben de onları, dışarı çıktığımda zaman bir yere, içmeğe davet edeyim mi?» diye sordu. Bayan Belvedere «Sen bilirsin» gibilerden başını salladı.

Üçüncü perdenin son meclisi bitip

Yazan: Alphonse Crozière
Çeviren: Ben.

te perde indiği zaman hep beraber tiyatroyu terkettiler. Arabaya binerken Bay Belvedere:

— Mahzur yoksa gecemi Cafe Mexique'de sona erdirelim, dedi. Biraz aperitif alırsın.

Bu güzel gece için iki şişe şampanya açtırmak fazla değildi, ve bir buçuk saat çarçabuk geçti. Kadınların mânâlı mânâlı saatlerine bakmaları üzerine Bay Belvedere, hesabı ödemek üzere garsonu çağırdı.

Pusula önüne konduğu zaman elini iç cebine götürdü; sonra sırayla ve gittikçe telâş, artan hareketlerle bütün cepler muayeneden geçti. Ama portföyünü, bütün gayretlerine rağmen bulamadı. O zaman:

— Galiba portföyümü düşürmüştüm, dedi ve karısına baktı.

Bay Rif derhal vaziyetin icabet-tirdiği şekilde hareket etti ve hesabı kendisi ödedi. Café Mexique'den çıktılar. Biraz sonra da ayrıldılar.

Belvedere'ler yalnız kaldıkları zaman bay:

— Ne kadar kötü bir vaziyet oldu, diye söylendi. Portföyümü tam kaybolacak zamanı buldu. Yeni tanıdığımız insanların yanında mahcup olduk ve anafordan bir şeyler içmek için onları kafese koymuş vaziyetine girdik.

— Aldırma canım, bir taksi durdurt da eve gidelim.

— Taksi mi, parasını neyle vereceğiz?

— Senin portföydeki paralarla.

— Ne?!

— Tiyatroydayken ben pardösünün cebinden onu asırıverdim. Onların bedavadan buldukları bir tiyatro bileti mukabil senin bunca masrafa girmen aptallık olmayacak mıydı?..

nimle meşgul olmak isteyen yaştlarımı bile tersliyordum.

Bir gün bir tanıdıklara ziyarete gitmiştik. Küçük ve çok güzel bir kızları vardı. Bahçede oynarken anınsız yanıma yaklaştı ve kıpkırmızı kesilerek elime bir şey sıkıştırdı.

— «Senin olsun!» diye fısıldadığını duydum ve avcumda serin ve yumuşak bir şey hissettim: bir gül koncası!

Ben de, «Senin olsun!» dedim ve gül koncasını yere attım.

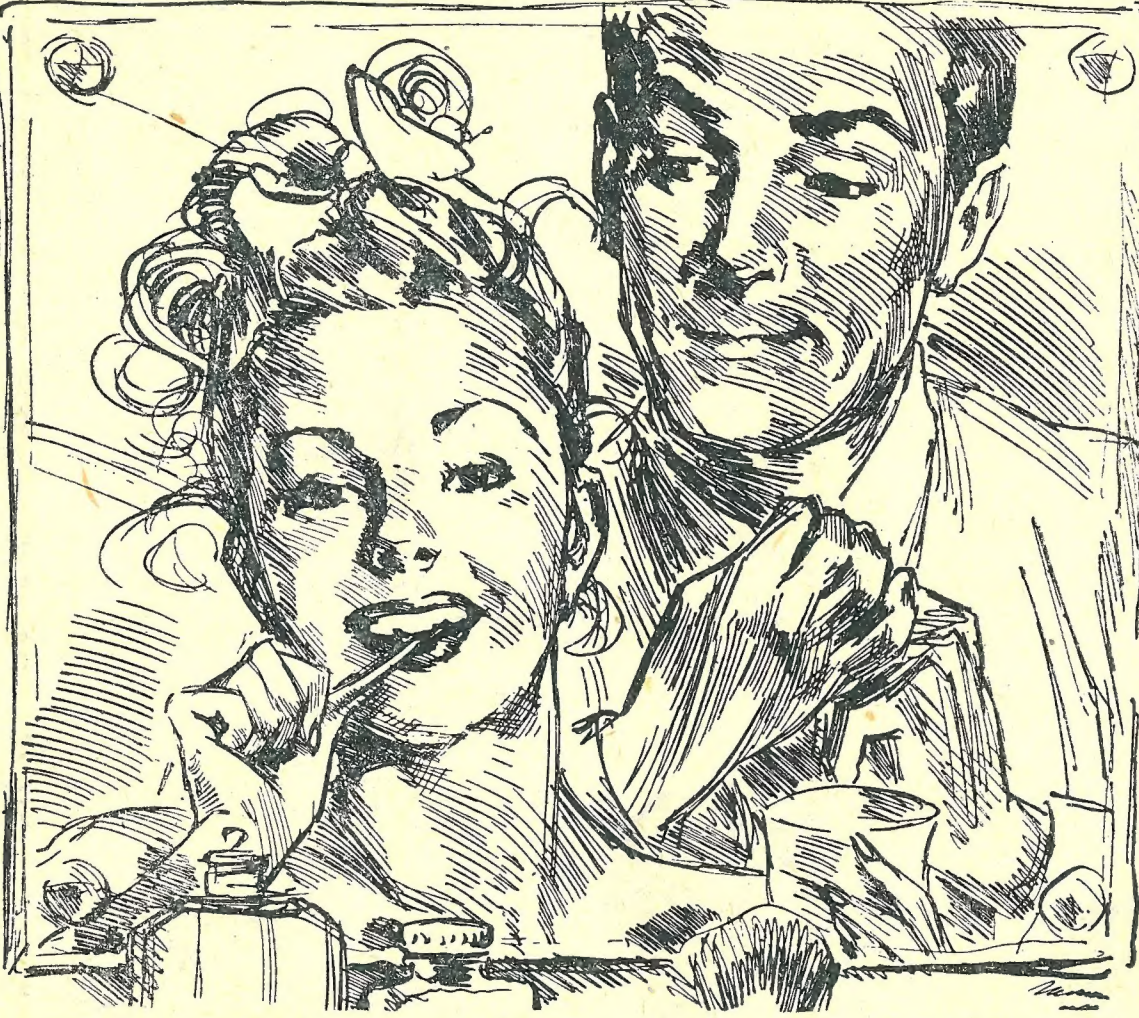
Kız şimdi üç çocuk sahibi bir kadındı, ama bu hakareti asla affetmemişti!

Aşkım beni bir maraz gibi harap ediyordu. Artık minyatürdeki hanımı öpmeye de cesaret edemez olmuştum. O kadar acayıpılmışım ki meselâ kaşınmak gibi nazik bulmadığım bir iş yapacağım zaman, daima dışarıya çıkıyordum. İştahım kesilmişti. Arkadaşlarımla oynamaktan da zevk almaz olmuştum. Yalnız başıma dolaşır hüylalara dalmak em büyük zevkimdi. Öncele-

ri, (Arkası 14. sayfa)

Oteldeki Maceram

Yazan: Emile Anton
Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Genç karı - kocanın çok sevişmekte oldukları akseden her sestten anlaşılmaktaydı.

Gece vakti bilmediğim yollar-
da, sadece otomobilimin fener-
lerinin ışığıyla yola devam et-
mekten hoşlanmadığım için, dostu-
mum çiftliğine pek uzak bir mesa-
fede bulunmadığımı bildiğim hal-
de geceyi yolumun üstündeki kasa-
banın otelinde geçirmeğe karar
verdim.

Esasen tatilde bulunuyordum ve

insanların tatil esnasında yorulma-
ları değil, dinlenmeleri lâzımdı.
Akşam yemeğimi şirin otelin tera-
sında, fevkalâde bir manzara kar-
şısında yedikten sonra biraz gaze-
te okudum ve yatmak üzere oda-
ma çekildim. Hiçbir zaman buka-
dar erken yatmamıştım. Onun için
yatağa girdiğim zaman, uykuya
varmazdan evvel epey sıkıntı ge-

çireceğimi biliyordum. Ama ertesi
sabah zinde bir vücut ve kafayla
kalkabilmek için bu lâzımdı.

Saatler boyunca yatağın içinde
bir sağa, bir sola dönüp durdum.
Yerimi yadırgamak gibi çok kötü
bir huya sahip olduğum için bir
türlü uykuya dâlamıyordum. Yavaş
yavaş zihnimin berraklığı kaybol-
mağa başlamıştı ki bir takım sesler

beni yine kendime getirdi. Gözle-
rim cin gibi açıldı ve uyanık kal-
mağa teşne olan zihnim derhal iş-
lemeğe başladı. Sesler yandaki o-
dadın geliyordu. Duvarın kalınlığı
(buna da kalınlık denebilir mi bil-
miyorum) matlûba muvafık olma-
dığı için benimkine bitişik olan o-
dada her ne konuşulursa aynen du-
yabiliyordum.

Anlaşılan oranın misafirleri he-
nüz gelmişlerdi. Bir eğlenceden
döndükleri anlaşılıyordu. Kadın
(her halde genç bir şey olmalıydı)
gittikleri dağ gazinosundaki servi-
sin mükemmelliğinden durmadan
bahsediyordu. Yedikleri hususi ye-
meğin nasıl yapıldığını garsondan
iyice öğrenmişti. Tatilleri sona erip
de evlerine döndükleri zaman on-
dan sık sık yapıp yiyeceklerdi. Er-
kek de servisin mükemmel oldu-
ğunda genç karısıyla hemfikir, a-
ma onun aklı daha ziyade, yanla-
rındaki masada oturan adamın sır-
tındaki dağ kıyafetinde kalmıştı.
Gelecek sene, tatile çıkmazdan
önce kendine muhakkak böyle bir
elbise yaptıracaktı. Konuşmasından
ve karısının ona «küçüğüm» deyi-
şinden onun da epey genç olduğu
anlaşıyordu. Erkek de kadına sık
sık «miniğim» diye hitap ediyor-
du. Çok sevişmekte oldukları her
akseden sesden anlaşılmaktaydı.
Belli ki yeni evlenmişlerdi. Ama ne
de olsa benim uykumu kaçırmağa
hakkı yoktu.

Muhabbetleri saatler saati uzadı.
Birkaç kere, gürültüden şikâyetçi
olduğumu anlatacak şekilde bağır-
dım. Her defasında içerden bazı gü-
lümeler geldi, en fazla bir dakika
süren süksütlar oldu, sonra yine ko-
nuşmalar başladı... Onlar ne zaman
sustular, ben ne zaman uykuya
daldım, hiç hatırlamıyorum. Fakat
herhalde bu saat sabahtan pek u-
zak değildi.

Sabahleyin erkenden, yine onla-
rın odasından akseden saat ziliyle
uyandım. Seslerini dinliyerek gi-
yindim ve tam kapıdan çıkarken
genç çifti gördüm. Erkek altmış,
kadın da en az elli-elli beş yaş-
larında gözüküyordu. Merdivenler-
den inmeğe başlayacakları sırada
kadın:

— Bugün yine aynı yere gide-
lim mi küçüğüm, dedi.

Erkek de:

— Nasıl istersen miniğim, diye
cevap verdi.

Salonun bir köşesine çekilmiş
gençlik, talebelik hatıralarını
anlatıyorlardı. Sıra Rodolfo'ya
gelmişti:

— Size talebe iken amcama oy-
nadığım bir oyunu anlatayım, dedi.
Sezarin hakkını Sezara vermeli der-
ler. Onun için, bütün plânı arkadaş-
şım Nicolino'nun hazırladığını da in-
kâr edecek değilim. Gelelim hikâye-
mize:

O devirde, babamın vazifesi ica-
bı, taşrada ikamet ediyorduk. Ailem
doktor olmama istediğinden, liseyi
bitirince, Üniversiteye devam edibil-
mem için, babam beni Maliye Ba-
kanlığında büyük bir mevki işgal e-
den ağabeyimin yanına gönderdi.

Amcam, beni büyük bir samimi-
yetle karşıladı. Bana her türlü yar-
dımlarda bulunacağını vaad etti.
Yalnız evinde atıkoymadı. Her hal-
de, benim eve girip çıkmamı, kendi-
sinden yirmi yaş genç olan karısı, i-
çin tehlikeli addetmişti. Her ne ise.
Bir üniversite arkadaşım - Nicolino
- birlikte mobilyalı bir oda kira-
ladım. Yemeğimi de küçük bir lokan-
tada yiyordum. Haftada iki gün de
yemeğe amcama davetli idim. Amca-
ma davetli olduğum günlerde, yeme-
lerden sonra, amcam beni bir kenara
çeker ve sorardı:

— Oğlum bir derdin, bir ihtiya-
cın var mı? Paran var mı?

Talebenin parası, olur mu? Tabii
paraya ihtiyacım vardı. Fakat iste-
meğe utandığımdan:

— Teşekkür ederim amcacığım,
param var. Siz hiç merak etmeyiniz...
İhtiyacım olursa bildiririm; diyordum.

Fakat zamanla aklıma, sistemi-
mi değiştirdim. Bir gün yine bu ş-
kilde param olup olmadığını sorun-
ca hiç cevap vermedim ve mahcup
mahcup yere baktım. Amcam çıkardı

bir 20 lira verdi. Ertesi sefer yine
aynı şekilde hareket ettim bu sefer
on lira aldım. Bir aylık bir fasıladan
sonra, bu sefer ben kitap vesaire a-
laçağımı söyleyerek 50 elli lira iste-
dim.

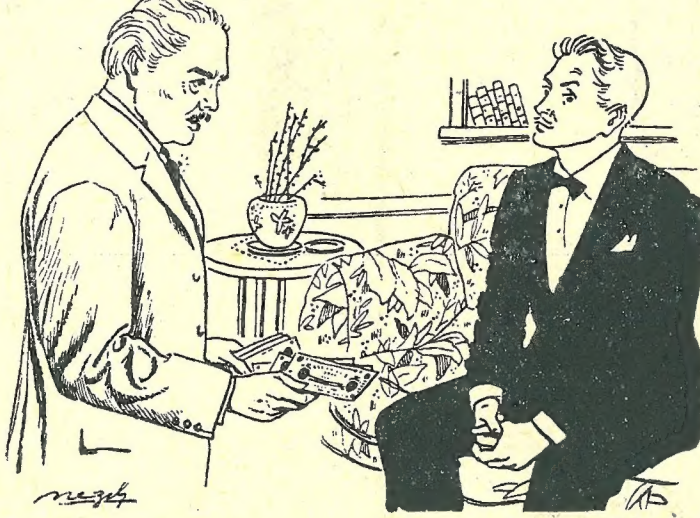
Paranın yüzü tatlıdır. İnsan bir
türlü doymak bilmez derler. Doğru-
dur. Ben de günden güne isteklerimi
arttırdım. Artık, her gidişimde, am-

camdan bir şeyler koparmağa gayret
ediyordum. Nihayet öyle bir gün gel-
di ki artık amcam «Yeter!» dedi.

Amcam artık nasihatlere başla-
mıştı: Bu kadar parayı ne yapıyor-
dum?.. Yoksa dersleri asıp kadınla-
rın peşinde mi koşuyordum?.. Bu
tuttuğum yolun sonu iyi değildi... A-
kullanıp uslanmam gerekti.

Amcam babamın da kulağını bük-

Asil bir hareket

Yazan: Tonto Donato

Çeviren: Vahit Orgun

muş olmalı ki babamdan da yar-
ı tehdit edici yar-ı nasihat verici mek-
tuplar almağa başladım. Artık bütün
allenin gözünden düşmüştüm. Amcam
beni eve de davet etmiyordu.
Herkesin nazarında ben bir para
canlısı, para için her kötü işi yap-
cak bir sefih olmuştum.

Vaziyetim çok kötü idi. Günlere
düşünüyordum, fakat bir çıkar yol bu-
lamıyordum. Bir gün vaziyetimi Ni-
colino'ya açtım. Kısa bir düşünce-
den sonra durumunun ıslâhı, için bir
çare buldu. Amcama para canlısı bir
insan olmadığımı isbat edecektim. O
da yanıldığını görünce, mahcup ola-
cak ve bana eskisi gibi bol para ve-
recekti.

Hemen bir plân tasarladık ve tat-
bikine giriştik. İçinde 275 lira bulu-
nan bir para çantasını, bulduğumu
bildirerek, götürüp Emniyet müdür-
lüğüne teslim ettim. Benden üç saat
sonra da Nicolino emniyet müdürlü-
ğüne müracaat ederek içinde evrak-
ları ve 275 lirası bulunan cüzdanını
düşürdüğünü bildirdi. İnsaniyet sahi-
bi bir gencin cüzdanı bulup kendi-
lerine getirdiğini söyleyerek Nicolino'-
ya cüzdanını teslim ettiler.

Bu asil hareketim (!) derhal ga-
zeteler tarafından duyuldu. Hemen
hemen bütün gazetelerde bu asil ha-
reketimi (!) metheden yazılar çıktı.

Beni iki aydan beri arayıp sorma-
yan amcam, ertesi günü beni eve ye-
meğe davet etti. Güler yüzle karşıla-
dı: bol bol iltifat etti. Gazetelerdeki
havadisleri göstererek:

— Zaten bizim ailemizden başka
türlüsü çıkamazdı; dedi.

Ertesi gün tekrar yemeğe bekle-
diğini söyleyen amcam, çıkarken de,
bana bir yüz liralık verdi. Artık iş-
ler yoluna girmişti...

GİZLİ VAZİFE !..

MANDRAKE

MANDRAKE HIR-
SIZLARIN MANKEN-
LER OLDUGUNU ÖĞ-
RENMIŞTI AMA..

AFERİN CD! BU HE-
RİF TE NEREDEN
ÇIKTI.

BEN NE BİLE-
YİM. ED NERE-
DE? İŞLER
SARPA SARI-
YOR

ED..
KİM ACA-
BA BU
ADAM?

SİVİL POLİS
OLSA GE-
REK.. ŞİM-
Dİ ÖĞRE-
NİRİZ.

MANDRAKE KENDİNİ YERE ATARAK
İŞİN ESRARINI TAM MÂ-
NASIYLE ÇÖZMEDEN AP-
TULLAH KARIŞMAMALI...

SOPADAN
KURTUL-
MUŞTU.

MANDRAKE BALKONDA DURAN APTULLAHLA
TELEPATIYLA
ANLAŞTI.

BEN ÇAĞIRINCAYAKA-
DAR YERİNDEN KI-
PIDAMA..

DEKİ!

BENCE
HEMEN
TEMİZLİ-
YELİM..

HAYIR ÖNCE NELER
BİLDİĞİNİ ÖĞRENME-
MİZ LAZIM. HEM BEL-
Kİ MAĞAZADA BİR BAŞ-
KASI DAHA VARDIR.

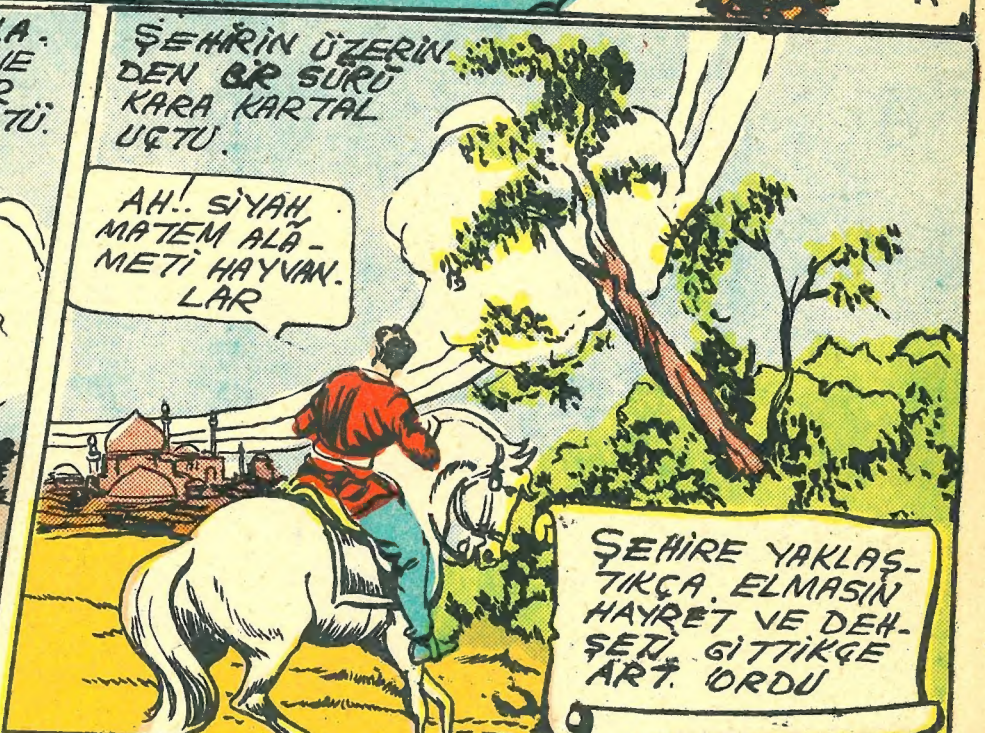
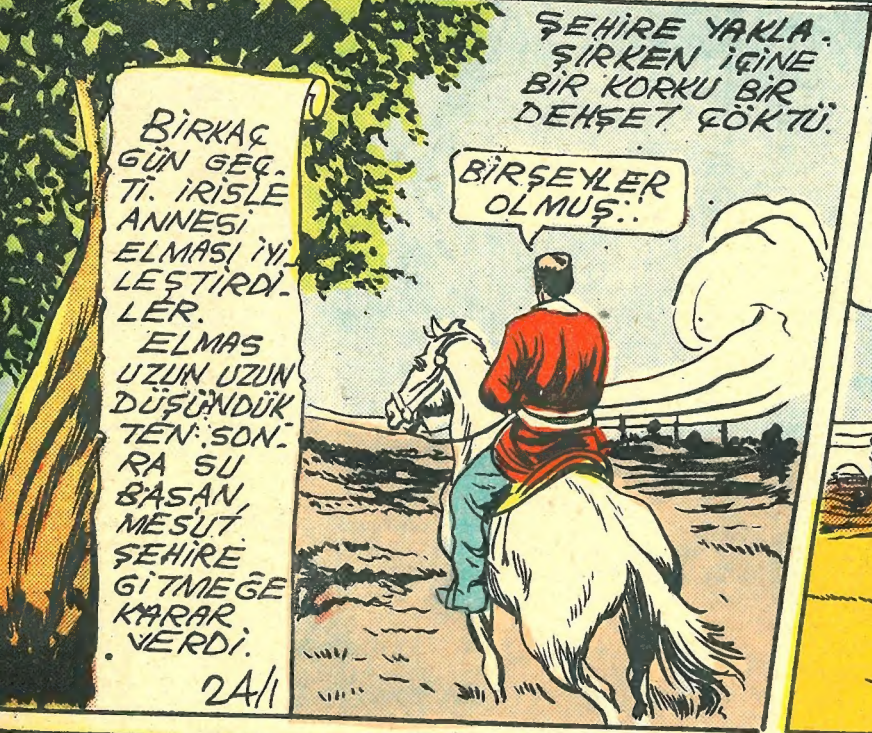

MERAK EDİYDÜM.
İÇİNDE MANDRAKE'
NİN BAŞINA BİRŞEY-
LER GELİYOR.
MUŞ GİBİ BİR
HİS VAR..

VEHİMLENME NARDA..
HER TARAFTI SARDIK.
BU GECE DE BEYHÜ-
DE YERE BEKLİYORDU
ŞU MAĞAZANIN SIRRINI
BİR TÜRLÜ ÇÖ-
ZÜLEMİYECEK..

KARTALIN OĞLU

TAM BU SIRADA BİR TAKIM ADAMLAR
İHTİYARIN ÜZERİNE ATILDILAR.

BIRAKIN ONU.. BİZİ KRALA
GÖTÜRÜN.. ONU TANIYORUM

24/2

ATIN İKİSİNİ
DE DELİĞE..
KİMSEYİ GÖRMEK
İSTEMİYORUM

ELMAS'IN CİDDİYET VE SOĞUKKANLILIĞI SÖZÜNÜN
DİNLENİLMESİNE SEBEP OLDU. SARAYA DOĞRU
YOLLANDILAR.

YARIN SABAH
GİDER KURTARI-
RIM. BELKİ RUHU.
MU SIKIŞTIRAN
TAZYİK BÖYLELİK
LE YOK OLUR.

Kralın kızgın
bir zamanına
rastladılar.
İkisini de hafiye
attılar.
Bu hadise
racanın gece
yatağa bakılma
geldi. Pişman
oldu.

RACA ZİNDANA İNİNCE YAPTIĞINA
PİŞMAN OLDU. ELMASI TANINIŞTI.

17/2

BİLMİYEREK SENİ HAPSETTİRDİM
BENİ AFFET EVLADIM. SENİ SER-
BEST BIRAKACAĞIM.

RACA YAVAŞÇA EĞİLDİ
ELMASI VE İHTİYARI
BAĞLIYAN ZİNCİRLERİ
GÖZDÜ. KALBİNİN Ü-
ZERİNDEKİ AĞIRLIK
TA BİRDENBİRE YOK
OLDU.

ARKASI VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın: Kemalettin Tuğcu

SAYI : 21

İnsanların kaynaştığı bir dört yol ağzında tekrar yakama sarıldı, bu defa ağzına bir yumruk savurdum. Yere serildi. Koşanlar onu çiğnediler. Her taraftan beni yakalamak, kafama vurmak istiyorlardı. Bir aralık, kargaşalık arasında bir başka zabıtm yakalandığımı gördüm. Fakat beni takip edenler hâlâ koşuyorlardı.

Yine bu sırada, karşı taraftan haykırarak koşan bir kalabalık caddeyi kapladı. Bunlar bir başka korku ile şursuzca koşuyorlardı.

— Geliyorlar, geliyorlar...

Kim geliyordu, ne olmuştu? Yine bir sayı, bir duvar yıkılması yüzünden mi korkmuş ve kaçmışlardı?

Beni kovalayanlarla bu kalabalık birbirine çatıştı. Belki iki saat süren koşu beni yormuştu. Onlar bu defa geri dönmüşlerdi. Yerlerde çiğnenen insanlar, bayılmış kadınlar ve kaybolmuş çocuklar vardı.

Tehlike bir an için savuşturulmuştu. O uğursuz Kalyopi yüzünden az daha beni öldüreceklerdi. Yere yuvarlanmış bir genç kadının kucagında pek küçük bir çocuk vardı. İkisi de ağlıyorlardı. Çocuğu kucagiına aldım. Genç kadınla beraber biraz yürüdüm. Dar ve karanlık bir sokağa girdik. Küçük bir evi vardı. Sefalet ve yokluk içinde bulunuyordu. Çocuk durmadam ağlıyordu. Kendisi de pek bitkindi. Çocukta bir yara, bere olmadığını görerek ağlamasının sebebini sordum. Bana cevaben yer yer yırtık olan göğsünü açtı. Bütün göğsü öylece, üryan bir halde gözlerimin önüne serildi. Pek gençti. Narin, bir genç kadındı. Boynunu bir tarafa çarpıtarak:

— Sütüm, yok, dedi. Açım.

Ürperdim. Bir şey söylemeden çıktım. Artık bütün yiyecekler ortadan kalkmıştı.

Bir duka altınına iki ekmekle bir jambon parçası buldum. Yolda üstüme saldıracaklarını bildiğim için bunu güzelce sardım ve küçük eve gittim.

Kapı yine açıldı. Loş avluda kadın kaba bir hasırın üstüne serilmişti. Çocuk yorgun düşerek uyumuştu. Fakat hasırın üstünde yatarken ara sıra sığıyor ve hıçkırıyordu. Kadın elimdeki pakete irilmiş gözlerle bakıyordu. Ekmekleri ve jambonu uzattım. Bunları elimden kaptı. Ekmeği büyük lokmalarla ısırarak bütün bütün yutmağa çalışırken, getirdiklerimi elinden alacakmışım gibi benden saklıyor ve loş avlunun köşelerine doğru çekiliyordu.

Daha sonra şuuru biraz yerine geldi. Soluk rengi biraz değişti. Büyük ekmek parçasını ısırarak yerken bana doğru yaklaştı. Bu anda çocuk tekrar ağlamağa başlamıştı. Onu kucagiına aldı. Gözlerinden yaşlar aktı:

— Bekle, bekle, diye söylenyordu. Şimdi süt gelecek.

Bu manzara beni mıhlamıştı. Kapının biraz içerisinde duruyor, onu seyrediyordum. Durmadan ağ-

layan çocuk yarım saat geçmeden sustu. Annesinin ufarak memesini hırsıyla emiyordu. Kendimi tutamadım, gülümsedim. Elimle bir selâm verdim. Genç kadın:

— Gitme zabıtm, dedi. Bekle biraz.

Ve çocuğunu emzirirken bana anlattı. Kocasını ilk hatta imiş. Orada, başına bir güle gelerek parçalanmış. Ona yemek götürürken ölüsünü görmüş. Bir haftadır açmış. Kilise artık ona yiyecek vermiyormuş.

Çocuk susmuş ve doyararak uyumuştum. Genç kadın yanıma geldi. Kollarını kaldırarak zırhımın üstünden boynuma sarıldı. Kendisini bana yaptırdı. Kenarlarında ekmek parçaları bulunan dudaklarını yüzüme, sonra ağzıma dokundurdu.

Ben de onu öptüm.

Sokaktan:

— Kirye Elcyson.

Diye bağırarak geçenler onu korkutmasaydı belki bu öpüşme daha uzun sürecekti. Yüzünü ok-

kadar birkaç salatalık büyümüşü. Onları koparttım. Harem kapısına doğru yürüdüm. İren soluk yüzüyle bana doğru bakıyordu.

Avucundaki bir iki lirayı bana uzatarak:

— Yiyecek bir şeyler bulabilir misiniz Şövalye, dedi.

Kendisine daha önce bunu düşündüğümü ve bütün gün bu yiyeceklerin peşinde koştuğumu söyledim.

Zavallı İren, Açtı. O kibar ve asil Prenses, uzattığım küçük salatalıkları bir çocuk isticali ile aldı. Ekmek ve diğer yiyecekleri yukarıya kadar götürdüm. Onun kendisini tutmağa kadar olamadığını ve körpe salatalıklardan birisini parlak dişlerine götürdüğünü gördüm.

AÇLIK

Bizans'ta açlık acı tesirini göstermeğe başlamıştı. Ertesi gün, ancak iki ekmekle biraz pirinç bulabilmişim. Mahzene yarım torba nohut, epeyce un ve bir çömlek

Getirdiklerimi büyük bir hırsıyla yiyordu.

şadım, oradan ayrıldım.

O gün pazardı. Bartolomenin dükkânına gittim. Ortes beni sabırsızlıkla bekliyormuş. Parasını verdim. Bana bir kupa şarap ısmarladı. Bartolmeden jambon, ekmek, büyük bir parça peynir, biraz tereyağı ve bir miktar arpa aldım. Bana atı satın almağı teklif etti. O sırada Bizans'ta bir esir iki duka altını etmiyordu. Fakat ihtiyaç ata yüz elli altın veriyordu. Bu hayli bir para idi.

Yiyeceklerle konağa döndüm. Konak tamamiyle sessizdi. İren gibi Olga da ortada yoktu. Ertesi sabah harem kapısında İreni gördüm. Bahçedeki kabakları büyütmeğe ve çiçek açmış fasulyeleri sulamağa çabalıyordum. Parmak

tereyağı saklamıştım.

Bence Bizans'ın son günleri pek yaklaşmıştı. Çopulcu sürüşüyle epeyce boğuşacağımı anlıyordum. Bunun için de bazı hazırlıklar yapmak gerekiyordu. Yukarıda, salon da her çeşit silâh vardı. Kapı kapalı da olsa, duvarlar pek yüksek olmadığı için bahçeye girmeleri kolay olacaktı. Fakat pencereleri çok kalın demir parmaklıklarla kapalı olan taş binaya girmek biraz güçtü.

Paleologoslar zamanında muhafız subaylarının oturduğu konak İren tarafından işgal edilince ancak saraydan bazı eşya ve aile resimleri, armalar getirilmişti.

Bu binaya girmek pek kolay olmazdı.

Sokaklarda görülen hayvanlar gittikçe seyrelemiş ve nihayet ortadan kalkmıştı. Kedi, köpek, daha sonra evde beslenen kuşlar, kargalar artık görülüyordu. Bunlar halk tarafından avlanıyor ve yeniliyordu. Daha sonra atların da gittikçe azalması göze çarpıyordu.

O gün, bahçedeki otlardan yiyebilmesi için atı küçük ahırdan çıkartmışım. İren öğleden sonra beni yukarıya çağırmişti. Sokaklardan yine sel gibi insan akıyordu. İren bana mevcut parayı uzatıyor ve iki gün önceki sözlerle hiç ilgisi bulunmayan bir eda ile:

— Ne bulursanız alınız, diyordu. Size verebilecek başka param da yok.

Ben sakın bir halde para olmasa da yiyecek bulmak için uğraşacağımı bildiriyor. Kızı teselli ediyordum. Tamamile sakın ve mağnumdum.

Bu sırada çok uzaklardan bir acı ses duyuldu. İren pencereye yaklaştı ve bir anda bana bakarak haykırdı:

— Kastoru parçalıyorlar.

Kastor otuz beş yaşındaki ihtiyar attı. Ben de pencereye koştum. Belki yetmiş, seksen kişi, yere serdikleri ihtiyar atı parça parça kesiyor, birbirleriyle boğuşarak kapabildikleri keniden duvarlara tırmıyor ve kaçıyorlardı.

Kapıya doğru koştum, İren haykırdı:

— Bırakınız Şövalye, Bırakınız.

Bir an içinde ne zavallı at kalmıştı, ne de bahçede, itina ile büyütmeğe çalıştığım sebzeler.

Kanlı topraklar üstünde bir kemik parçası bile yoktu. Sebzeleri köklerinden sökerek görmüşlerdi. Yarım saat içinde bu olup bitenler İreni büsbütün meys etti. Büsbütün soldu. Çarpıp bir korku ile:

— Dışarıda mümkün olduğu kadar az kalınız şövalye, dedi.

O günlerde, Mehmet Beyin otağına doğru uçurduğum kızıl bir okun bedenine sardığım kâğıtta şu kelimeler yazılıydı:

«Açlık başladı. Ümitleri kesildi. Müdafiler yarı yarıya kaldı. Şehir bizindir». Bu okun istediğim ele geçip geçmediğini bilmiyorum. Fakat Mehmet Bey uçurulan okları toplatırken kan veya başka bir boya ile kızartılmış okları mutlaka kendisine getirmeleri için emirler verecekti.

Bizans açtı. Şimdi sokaklara sessizce uzanmış ihtiyarlar, avurtları birbirine değecek kadar erimiş erkekler görüyordum. Hemen her binanın önünden geçerken içlerinden ağlama sesleri geliyordu.

Sabahları pek erken veya akşam karanlığı basınca sokağa çıkıyordum. Daima yok dediği halde her şeyi para mukabilinde tedarik eden Bartolomo bana bir akşam:

— Biraz da Kapoğelliden iste, dedi.

Sonra beni küçük odaya aldı ve elini omuzuma koyarak:

— Yusuf Bey, diye hitap etti.

Titredim. Bu herif benim kim olduğumu biliyordu ve beni ele vermesi çok kolaydı. Ona bunu bildirmekte vaktiyle hata etmiştim. Fakat renk vermedim:

— Şövalye Don Karlos, diyecek-tin, dedim.

— Şövalye don Karlos, dedi. Bizans düşecektir. O zaman Bartolome bir kolayını bulursa Galataya geçecek veya bir Venedik kadırgasına atlayarak kaçacak. Açık konuşalım Şövalye.

— Açık konuşalım.

— Para çok kolay taşınır. Fakat mal taşınmaz. Sizin gibi kıymetli şövalyelere yedirmek için bıkırttığım yiyecekleri şu bir iki hafta içinde paraya çevirmek isterim. Elimde mal kalmasın.

(Arkası var)

— «Yaşının icabıdır, geçer,» diyen babam bile zamanla endişe etmeğe başladı. Gözlerinin beni daima ısrarla süzdüğünün farkındaydım.

Bir gün gene onların yanından kaçmış ve odama girip minyatürü çıkarmıştım. Sevgilimi benden ayıran soğuk camı aradan kaldırmaya karar verdim. Fakat heyecandan titriyordum. Yaptığım şey doğru olur muydu? Olmaz mıydı? Nihayet sevgim galip geldi ve camı çıkardım. Resmi yüzüme bastırınca hafif bir saç kokusu duyar gibi oldum. Sanki yüzüm sahibi bir kadının tenine değiyordu. Damarlarıma leziz bir baygınlık yayıldı, gözlerim karardı ve kendimi kaybettim!

Kendime geldiğim zaman annemin korkan sararmış yüzüyle karşılaştım. Babam nabzımı sayıyor ve teyzem saçlarını okşuyordu. Ayıldığımu görünce sevinçler. Annem,

— «Bizi korkuttun oğlum,» dedi.

Tam bu sırada teyzem içildi ve bir köşeye yuvarlanmış olan minyatürü alarak,

— «Aa, bu minyatür burada ne arıyor?» diye sordu. Sonra boyalı dudakları mahzun bir gülümseyle aralandı: «Hey gidi günler hey! Benim bir zamanlar böyle olduğuma kim inanır!»

Minyatürü alıp odasına götürdü. O günden sonra bir daha teyzem, odasına ayak basmadım!

KALP KALBE KARŞIDIR

(13. sayfadan devam)

— Telâş buyurmayın, dedi. Anlaşıyor ki karım olarak apartmana yerleşen Bedia ile de işi pişirdiniz ve o oynak karı ile düşüp kalkmaya başladınız.

— Aman evlâdım!..

— Telâş yok dedim a Beyefendi. Siz yaşlı bir adamsınız. Heyecan size yaramaz. Keyfinize bakınız. Zaten ben bu işi biliyordum.

— Biliyor muydun?

— Evet. Ben namuslu bir delikanlıyım ama ismi de bilirim. Hanımefendiyi otomobille valdesini ziyarete gönderdiğiniz geceler bizimkiyle al takke ver külâh ettiğinizi çakımyacak kadar budala mıyım. Hem neye kızayım, karı benim nikâhlım değil ki. Allah razı olsun, siz de nikâh cüzdanı soramadınız. Hattâ hanımefendi de işin farkında olmuşlar.

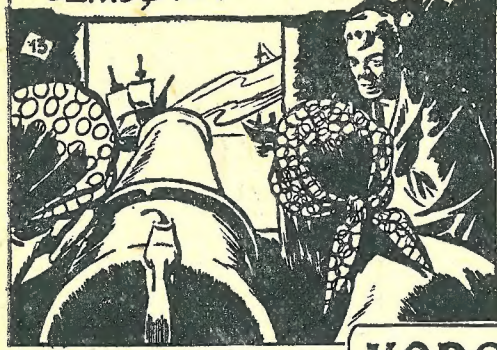
Asım Karaca yutkunarak sordu: — Ne dedin? Mevrure işin farkında mı?

— Evet Beyefendi. Böyle haftada bir gece evden sürüldüğü için bir apartman dairesi tutmağa ve annesine gitmiş gibi yaparak orada kalmaya başladılar.

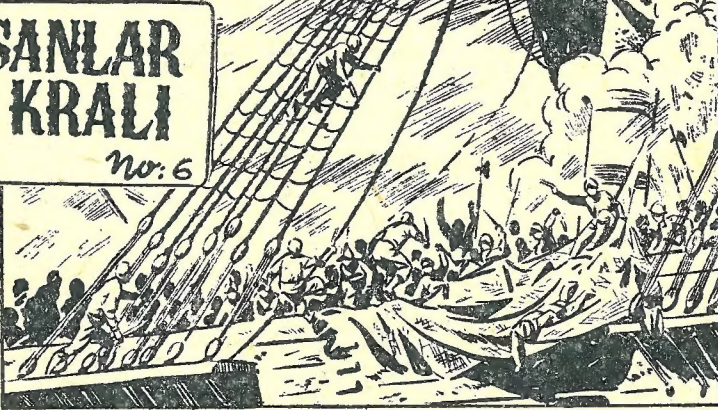
— Aman evlâdım ne söylüyorsun?

Ahmet sinsî bir gülümseme ile: — Adam sende Beyefendi, dedi. Ölümlü dünyada böyle ufak işler için kendini üzme. Keyfine bak. Zaten kalp kalbe karşıdır. Siz benimki ile didişip dururken Mevrure hanım da apartmanda tek başına korktukları için bendenizi alıyoyurolardı.

MUHAREBEYİ BRİGANTIN İDARE EDİYORDU. HER İKİ TARAFINDA ZAYIATI OLMUŞTU.

İSPANYOLLAR CESARETSİZ VE İSTEKSİZ BİRİKİ MUKAVEMET HAREKETİ YAPTI. GEMİ SÜVARİSİ KİLİNCİNİ TESLİM ETTİ. MUHAREBE BİTTİ.

RAMPA EDİNCE GEMİYE ÇIKTILAR

KORSANLAR KRALI

No: 6

BİR MÜHÜRLÜ KAĞIT BULDULAR. MÜHRÜNÜ SÖKÜP OKUDULAR.

GEMİNİN LİMAN KÂĞITLARINDAN VİGO DANI MEK. SİKAYA GİTTİĞİ ANLAŞILIYORDU.

BU İSPANYOL KRALININ BİR FERMANIYDI. BİRİSİNDEN BAHSEDİYOR VE DİRİ DİRİ YAKALANIP GETİRİLMESİNİ EMREDEDİYORDU.

BİZ KAPTANLA MAHZENE İNİYORUZ. İÇERİ KİMSE GİRMESİN

GÜVERTEDE BOĞUŞMADAN ESER KALMAMIS. 11. TAYFALAR ELBİRLİĞİ İLE GEMİYİ TEMİZLİYORLARDI. 171

BİR YERDEN İMDAT BEKLEMİYİNİZ. GEMİNİZ ELE GEÇİRİLMİŞTİR. MAHZENE GİDELİM.

SIKAK VE PİS KORAN BİR MAHZENE GİRDİLER İSPANYOL BİR FENERLE İTRAFI AYDINLATIYORDU

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası
ADRES: TÜRKİYE, YAYINEVİ
Ankara cad. No: 36 - İstanbul
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira
Sahibi: TAHSİN DEMİRAY
İzmir işlerini idare eden:
CELAL DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ARKASI VAR

ALNIMIN

YAZISI

KAPI DURMADAN TEKMELENIYORDU. MARK BELLAYI BİR KERE DAHA KOLLARINDA SIKTI.

EYET YAVRUM.. SANA İLK FIRSATI.. YAZACAĞIM. BIRAK ŞİMDİ GİDEYİM.

UNUTMA BENİ SEVGİLİM. SAR BENİ... SAR...

37/1

MARK ÇATIYA GİDEN KAPİYİ AÇTI. MERDİ.. VENİ KEDİ GİBİ TIR.. MANDI. KAPININ GİTTİK ÇE DAHA HIZLI YÜRÜ.. DÜĞÜNÜ DUYUYORDU.

ÇATIDAN ÇATIYA AT.. LIYARAK KOMİSER ŞAR.. TIYEDEN ELİNDEN GEL.. DİĞİ KADAR UZAKLAŞTI.

MARK ÇATILARDA AKŞAMI ETTİ. NİHAYET ORTALIK KARARDI. YÜKSEK.. LERDEN AŞAĞI İNDİ.

AKLI FİKRİDE BELLADAYDI. ACABA KIZCAĞIZ POLİSE NE CEVAP VERMİŞTİ? ACABA KIZA EZİYET ETMİŞLER MİYDİ?

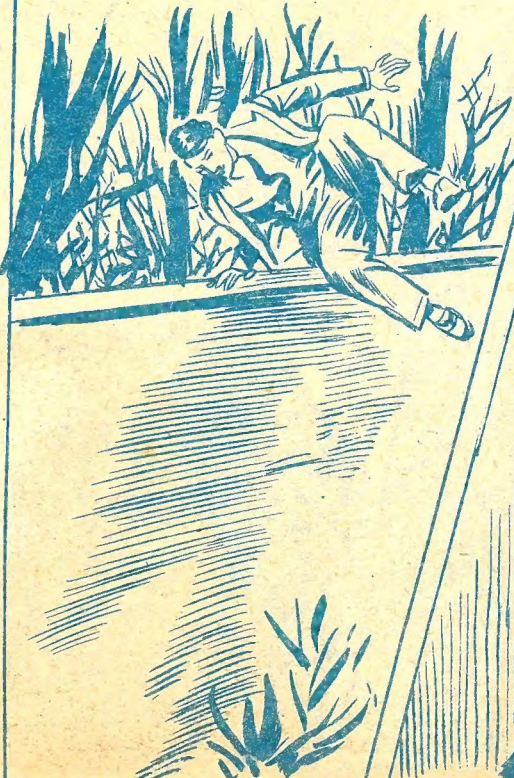
BİR PARKA ATLADI. DİVARINI AŞTI. ÜSTÜNÜ BAŞINI DÜZELTİ. KENDİNE ÇEKİ DÜZEN VERDİ. PARİS SOKAKLARINDA YÜRÜMEYE BAŞLADI.

BU SIRADA BELLANIN APARTIMAN KAPISININ Ö.. NÜNDE POLİSLERİN SABRİ TÜKENMİŞTİ.

SİZ DIŞARIDA BEKLE.. YİN. BEN SU KADINI BİR SORGUYA ÇE.. KEYİM..

17/1

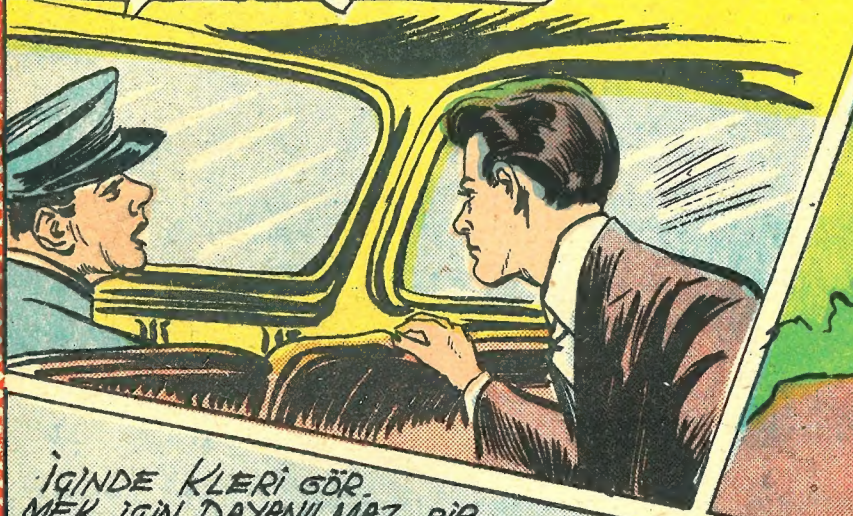
DEMİK JANSİNİN NEREYE GİTTİĞİNİ SÖYLEMİ-
YECEKSİN... BENİM ŞAKA KALDIRMADIĞIMI BİLİR-
SİN... ONU SEVDİĞİN İÇİN ELE VERECEĞİNİ UM-
MAM. YALNIZ, NASIL OLSA SEVGİLİNİ ENSELİYECİĞİ-
Mİ BİL...

ŞİMDİ NEREDE OLDU.
GÜNÜ EMİN OLUN BİL-
MİYORUM. ONU GÜNLER-
DİR GÖRMEDİM.

ADRES
OLARAK ŞOFÖRE
SÖYLEDİĞİ SEMT MARKI DA
ŞAŞIRTTI. BU KLERİN OTURDUĞU SEMTTİ.

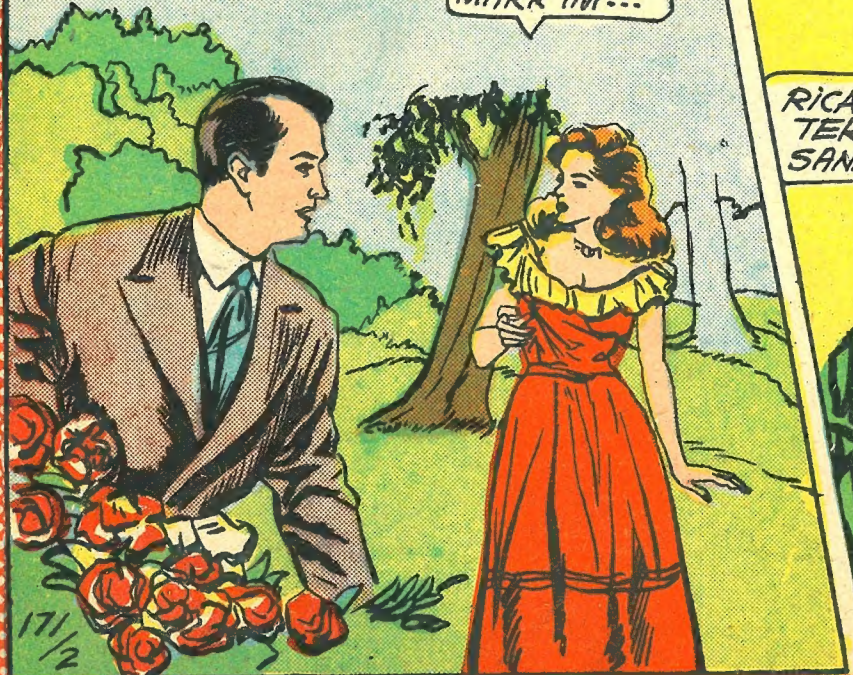
NEREYE Gİ? BENİ LUDUN'A
DECEKSİNİZ?

İÇİNDE KLERİ GÖR-
MEK İÇİN DAYANILMAZ BİR
ARZU VARDI. BU SİRADA YANINDA
BİR GÖLGE BELİRDİ.

KLER.. KLERİM
SENSİN..

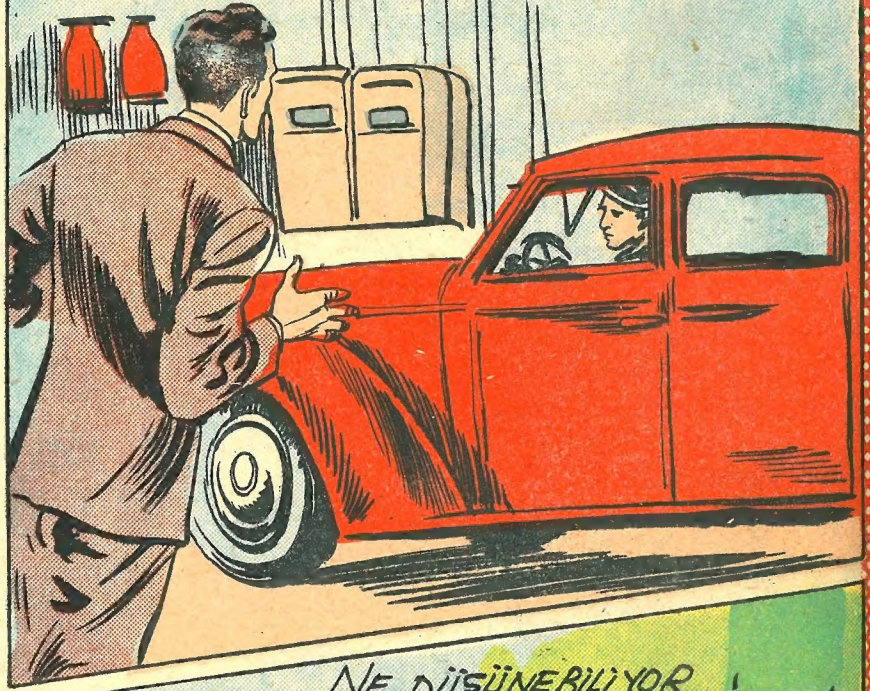
MARK!...!
MARK'IM...

HEYECANINI YATİŞTİRDİKTAN SONRA
BİR TAKSİ GEVİRDİ.

TAKSİ!...
BOŞ MUSUN?

BUYURUN BEYİM..

NE DÜŞÜNEBİLİYOR
NE DE YAPTIRLARINI KONTROL
EDEBİLİYORDU. SATONUN BAH-
ÇESİNE GİRDİ. KLERİN PEN-
CERESİ ALT KATTAYDI VE
BELKİ DE KENDİSİNİ BEK-
LİYORDU.

UZUN MÜDDET
BİR KELİME KONUŞMADAN
BİRBİRLERİNE SARILI KALDILAR.

KLERİM.. SENİ NE ÖZLE-
DİM BİLSEN.. NEYE EV..

RİCA EDERİM ESKİ DEF-
TERLERİ KARIŞTIRMA..
SANA ÇOK İNTİYACIM VAR..

ARKA
SI
VAR